

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή { Έτησ. Δο. 4
Έξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΠΤΑ 25

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δ)βρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 10

16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Όδός Νίκης 11—Άριθ. τηλ. 9-97

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Οι Έλληνες τόν έκλαυσαν ώσάν παιδί των, οι Άθηναίοι ήσπάζθησαν τήν Σορόν Του, άνα-
πανομένην επί κυλλίβαντος άντιλαλούντιος άκόμη τάς Θρακικάς και Μικρασιατικάς δόξας, και οι
συνοδούσαντες τήν κηδείαν Του έκαμαν άπαλώτερον με τά δάκρυά των τή χώρα τοῦ κρυεροῦ
τάφου Του.

Ό Βασιλεύς
Άλέξανδρος ά-
πεθανεν, έτάφη.

Άλλ' ή έλλη-
νική ψυχή, σφιγι-
μένη από τόν
πόνον τής προῦ-
ρου άπώλειας
Του, Τόν κλαίει
και θά Τόν κλαί-
η άκόμη επί πο-
λύ. Διάτι δέν
θρηνεϊμόνον τόν
Τίμιον Βασιλέα
της; θρηνεϊ τόν
Ωραϊον Έφρη-
βον, τόν Άλκι-
μον Νέον, τόν
Συμπαθέα, Παλ-
ληκάρι, τόν Ό-
ποϊον με τά ύ-
πέροχα προτε-
ρήματά Του είχε
κατακτήσει τήν
άγάπην της και
είχε καταστή τή
χαϊδευμένο Παι-
δί της.

Σπανίως ή
φύσις τόσα σπά-
νια χαρίσματα
συνεκέντρωνεν
εις τή αὐτή άτο-
μον. Άπετέλει
τήν έντονωτέραν
έκφρασιν τής έλ-
ληνικής άλκῆς,
έκαλλιέργησε με
τήν βραχείαν ύ-
παρξίν Του, τόν
θαυμασιώτερον
άνθος τής έλλη-
νικής λεβεντιάς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Απέθανεν τήν 12 Όκτωβρίου 1920 ήμέραν Δευτέραν 4,12 μ.μ.

Ήτο Έλλην,
έζησεν ώς Έλ-
λην και ώς
Έλλην απέ-
θανεν, άφοῦ
έπί εικοσιεπτά
ήμέρας εις τήν
έπιθανάτιον
κλίτην έπά-
λευσεν άνδρεί-
ως πρός τόν
θάνατον, ώς
νέος Άκρίτας.

Είνε νά μή
τόν κλαίωμεν
οι Έλληνες;

Όλος κίνη-
σις και Όλος
ζωή, και δε-
μή και σφρι-
γος, δέν ήτο
δυνατόν παρὰ
ν' άγαπήση ό-
σον οῦδεϊς άλλ-
λος τόν άθλη-
τισμόν και ζω-
ηρότατον νά
δείξη τή ένδι-
αφέρον Του
διά τήν πρόο-
δον τοῦ προσ-
κοπισμοῦ έν
Έλλάδι. Ήτο
ό Ύψηλός
Προστάτης
μας.

Η γυμνα-
στική ήτο ή
τροφή Του, τ'
άγωνίσματα ή
εθχαριστήσις
Του, ή κοπη-
λασία γλέντι
Του και τή

αυτοκίνητον ὁ ἀχώριστος σύντροφός Του. Μέσα εἰς αὐτό, τὸν ἐμέθα ὁ ἱλιγγος τῆς ταχύτητος καὶ τὸν ἠλέκτριζε ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου. Καὶ ἦτο ἔτοιμος εἰς κάθε στιγμήν νὰ προσφέρει τὴν ὥραIAN ζωὴν Του χάρις ἐνὸς ὥραλου θανάτου.

Ἄλλ' ἀπέθανε τὸν μαρτυρικώτερον τῶν θανάτων. Ἡ φθονερὰ μοῖρα Τὸν ἐξήλευσε, Τὸν ἐπληξε ὑπόπλως καὶ τὸν καθήλωσεν Ἄπνουν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἀπέθανεν. Ἄλλ' ὁ θρύλλος τῆς ὥραIας ζωῆς Του ζῆ εἰς τὰς καρδίας μας καὶ θὰ βασιλεύῃ τῶν ἀναμνήσεών μας. Ἐμπρὸς εἰς ἓνα τέτοιο Παλληκάρι δὲν ἤξιζαν, δάκρυα, τὰ ὁποῖα χύνομεν καὶ διὰ τόσους ἄλλους, ἀλλὰ τί ἄλλο πολυτιμότερον θὰ εἶχαμεν νὰ τοῦ προσφέρωμεν... ;

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνελθὼν εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, Ἀλεξάνδρου, πρὸς ἐκδήλωσιν εἰς μέγαλον ἐθνικοῦ πένθους ψηφίζει :

α) Ν' ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ Σημαία τοῦ Σώματος εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Κέντρου καὶ ἀπασῶν τῶν Περιφερειῶν μέχρι τελέσεως τῆς κηδείας.

β) Νὰ φέρωσιν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Σώματος περιβραχιόνιον πένθιμον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἐπὶ τρεῖς μῆνας

γ) Νὰ τεθῇ πένθος ἐπὶ τῶν ἐπισήμων ἑγγράφων τοῦ Σώματος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐπισήμου πένθους τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Α. Γληνός

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Μ. Μινδλερ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ JAMBOREE

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Η. ΝΙΚΟΓΛΟΥ

Ἐπαρχηγοῦ Ἀθηνῶν

Κατὰ τὴν προσκοπικὴν συγκέντρωσιν εἰς τὰ «Ὀλύμπια» τοῦ Λονδίνου εἶχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ περάσωμεν ἀρκετὰς ἡμέρας μετὰ τοὺς ἀδελφούς προσκόπους 27 Κρατῶν. Ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἡμερῶν ποῦ ἤμεθα μαζί θὰ προσπαθῆσω νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς προσκόπους τὰς ἀτομικὰς μου ἐντυπώσεις ἵνα λάβουν ἔστω καὶ μίαν μικρὰν ἰδέαν περὶ τῶν ξένων συναδέλφων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ διαίρεσις αὐτῶν εἰς δύο ἀνεξάρτητα σώματα, ἡ μὴ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ Κράτους τοῦ σώματος τῶν προσκόπων καὶ ἀπ' ἐτέρου τὸ βραχὺ διάστημα τῆς λειτουργίας τοῦ προσκοπικοῦ θεσμοῦ εἶναι τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς μικρᾶς προόδου του.

Ἐξαιρετικῶς ἐν Βουργουνδίᾳ ἡ πρόοδος του εἶναι μεγίστη καὶ ἰδίως διὰ τῆς Troupe Lazare Carnot καὶ διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ «Tout Droit» εἰς τὸ ὁποῖον καὶ τόσα ὥραIα λόγια ἐγράφησαν διὰ τὴν ἑλληνικὴν προσκοπικὴν ἀποστολήν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὴν χώραν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ προσκοπισμοῦ—μὴ λησμονῶμεν, ὅτι πρῶτοι προσκόποι τοῦ κόσμου ἦσαν οἱ Σπαρτιάται, καθὼς τὸ ἐδέχθησαν καὶ πάντες οἱ ἔφοροι τῶν ἄλλων κρατῶν κατόπιν μιᾶς μακρᾶς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου κ. Μελά—ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ προσκοπισμὸς ἔχει φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς προόδου.

Ὅσα καὶ ἂν γράψω περὶ τῆς προσκοπικῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργασίας καὶ προόδου καὶ περὶ τῆς τελειότητος τῶν Ἀγγλῶν προσκόπων θὰ εἶναι πολὺ κατώτερα τῆς πραγματικότητος.

Δὲν ὑπάρχει παιδί ἀπὸ 10 ἐτῶν ἕως 19 τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι πρόσκοπος.

Παρὰ τὴν ἑλλάδα δὲ μετὰ τοὺς προσκόπους ἔχομεν καὶ τὰς προσκοπίνας, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία δὲν πιστεύω ἄλλοῦ νὰ ἔφθασεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως.

Οἱ Σουηδοὶ πρόσκοποι ὡς καὶ οἱ Ν. Ἀφρικανοὶ πολὺ καλοὶ.

Οἱ Δανοὶ ὑπῆρξαν κατὰ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων ὡσαύτως πολὺ καλοὶ πρόσκοποι ἐν τῷ Jamboree. Μὲ χακὶ χιτῶνιον καὶ μετὰ μπλε πανταλονάκι ἢ ἄλλοτε μετὰ κατάλευκον χιτῶνιον, καὶ μετὰ τὰ ἄσπρα τῶν σκουφάκιων ἔκαμον πάντοτε ὥραIαν ἐμφάνισιν. Ἀλλὰ ὄχι διὰ τὸ ὁμοίομορφον τῆς στολῆς ὅτε ἦσαν οἱ κατώτεροι.

Ἦσαν καὶ πρόσκοποι καλοὶ καὶ καλῶς παρεσκευασμένοι.

Ὁ λαχνὸς ἠθέλησε ν' ἀγωνισθῶμεν μαζί τους. Ἡ Ἑλλάς μετὰ τὴν Δανίαν.

Καὶ μᾶς ἐνίκησαν μὲν εἰς τὴν διεκτυστίνδα κατόπιν μεγάλης προσπαθείας, καὶ εἰς τὸ καρτσάκι, ἀλλὰ τοὺς ἐνίκησαμεν θριαμβευτικῶς εἰς τὸν δρόμον μετὰ ἔμποδίων καὶ εἰς τὴν πάλην.

Ὅσον δὲ διὰ τοὺς προσκόπους τῆς Ἰαπωνίας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν, διότι εἰς καὶ

μόνον ενωμοτάρχης αντιπροσώπευσε την Ισχυράν Πατρίδα του.

Οί Έλληνες πρόσκοποι αντιπροσώπευσαν επαξίως την Μεγάλην Ελλάδα.

Ο Στρατηγός Μπάντεν Πάουελ κατά την πρώτην επιθεώρησιν ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

Κατά την τελετήν τῆς ἀπογομῆς εἰς Αὐτόν τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιαρχοῦ ἐθαυμάσθη ὑφ' ὅλων πᾶσα κίνησίς μας.

Εἰς κάθε παρέλασιν ἐντὸς τοῦ στίβου μόλις ἀνεφαίνετο ἡ ἐνδοξος Γαλανόλευκος ὁ κόσμος εἰς χιλιάδας ἀνερχόμενος ἐξέσπα εἰς ζωηρά χειροκροτήματα. Ἦτο καὶ αὐτὴ μία ἐκδήλωσις τοῦ μεγάλου φιλελληνισμοῦ του.

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν Ἑλλήνων προσκόπων ἐπροξένησε τόσην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Ἀγγλους, ὥστε τιμῆς ἔνεκεν ἀνετέθη εἰς ἡμᾶς ἡ φύλαξις τοῦ Σταδίου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν. Μεγάλην δὲ ἰδιαίτερος ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ ὅτι οὐδεὶς τῶν ἑλλήνων προσκόπων ἐκάπνιζεν οὔτε ἔκαμνε χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι παρίστανον εἰς τὸν στίβον τὴν ζωὴν τῶν παιδῶν τῆς Ἀρχαίας Σπάρτης, ὁ στρατηγός Μπάντεν Πάουελ ἠκούσθη λέγων εἰς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας : « Ἴδου οἱ πρῶτοι πρόσκοποι ». Μετὰ τὴν παράστασιν σοφὸς Ἀγγλὸς συγκεκνημένος ἔλεγε πρὸς τὸν Γενικὸν Ἐφορὸν μας, ὅτι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἤσθάνθη τόσην συγκίνησιν βλέπων τὴν ἀρχαίαν Ελλάδα ν' ἀναζῆ.

Καὶ τὴν παράστασιν ἐκείνην κατὰ γενικὴν παράκλησιν ἐπαναλάβαμεν τετράκις.

Καὶ μήπως ὁ ξένος τύπος ὀλίγα ἔγραψε διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποστολήν ;

Ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ πλεῖστα ὄσα ἐγράφησαν καὶ εἰς τὰ φύλλα τοῦ τύπου τοῦ Λονδίνου πολλαὶ φωτογραφίαι τῆς Ἑλληνικῆς προσκορικῆς ἀποστολῆς ἐκόσμουσαν αὐτὰ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Καὶ ὁ Ἑλβετικὸς τύπος δὲν ὑστέρησεν εἰς ἐγκώμια, ἀναφέρω δὲ συγκεκριμένως μίαν περικοπήν ἀπὸ τὸν « Bund » τῆς Βέρνης.

« Οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι ἔκαμαν ἐντύπωσιν ἐν τῇ ἀνοικτῇ ἐνδυμασίᾳ μὲ βαθέως κυανοῦ χρώματος λαϊμοδέτας, ἅπαντες νεανίαι ἡρώικων ἀναστημάτων τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς τῆς Σπάρτης. Ὅταν δὲ εἰσῆκωναν τοὺς μικροὺς λευκοὺς κοντοὺς των πρὸς χαιρετισμὸν διέκρινε πᾶς τις εἰς κάθε ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου ἑκάστου ἐξ αὐτῶν ἓνα Μαροθωνομάχον καὶ παταγώδεις ἐπευφημίαι τοὺς ἀπηυθύνοντο ».

Καὶ ἐπέστρεψε ἡ Ἑλληνικὴ Ἀποστολὴ ἐκτελέσασα ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Γενικοῦ Ἐφόρου κ. Μελεῶ, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀποστολῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀλεχωρίσθη ἀπὸ τὴν οὐμάδα, καὶ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ τὰ πάντα προβλέποντος καὶ πληροῦντος Π. Ε. κ. Λευκαδίτου, ὡς ἀριστα τὸ καθήκον τῆς ἀφήσασα τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Τώρα ἂς ἐργασθῶμεν, ἀγαπητοὶ πρόσκοποι, καλύ-

τερον καὶ συστηματικώτερον, ἵνα δυνηθῶμεν εἰς τὸ προσεχῆς Jamboree τοῦ 1922 ἐε Παρισίους ν' ἀντιπροσωπεύσωμεν καὶ πάλιν επαξίως τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυράν πλέον Πατρίδα μας τὴν ἀγαπητὴν μας Μεγάλην Ελλάδα.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἡ μαίμου, πού ἐδάγκασε τὸν Βασιλέα, ἔρριψε σ' ἀγωνίαν ὅλην τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἔγινε ὄμως κ' ἀφορμὴ νὰ δειχθῆ, μίαν ἀκόμη φορὰ, μὲ πόσην θέρημην ἡ καρδιά ἡ Ἑλληνικὴ ξεύρει ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνους π' ἀξίζουν τὴν ἀγάπην της. Σὰν φύλαξ ἄγγελος ἡ ἀγάπη αὐτὴ παρέστεκε μαζί μὲ τὰ φῶτα τῆς Ἐπιστήμης στὴν κλίνην ὅπου, ἓνα μῆνα ὀλόκληρον ἐπάλαιψε μὲ τὸν χάρο τὸ Ἐστεμμένο εὐμορφο παλληκάρι.

Εἶπε σ' ἀλήθεια νὰ θαυμάζῃ κανεὶς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ εἶναι νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ συγκίνησιν, ὅταν μαθαίνη τὴν ἡρωικὴ προσφορὰ μιᾶς κόρης τῶν Ἀθηναίων ἡ ὁποία ἤθελε— τίποτε λιγώτερο, τίποτε περισσότερο— νὰ προσφέρῃ τὸ ἀγνὸ καὶ γεμάτο σφοῖγος παρθενικὸν της αἷμα, τὰ λουλουδιὰ ναιάτα της καὶ τὴν ἀπικραντὴ ἀκόμη ζωὴ της, γὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν κακὴ μοῖρα πού ἔκοψε τὴν ζωὴν τοῦ Βασιλέως μας.

Πόσον ὑπέροχο πνεῦμα πατριωτικῆς αὐτοθυσίας κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀνελετήδευτα λόγια της !

« Ἐάν—γράφει—ἡ μεταγγίσις αἵματος καθαρῶτά- » τάτου θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τελικὴν θεραπείαν » τοῦ ἀγάπητοῦ Ἀνακτος, εἶμαι προθυμοτάτη ἀ- » μέσως νὰ θυσιασθῶ χάριν ἑνὸς νέου, ὠραίου, » εὐτυχοῦς καὶ ἀγαπητοῦ Βασιλέως.

» Εἶμαι 18 ἐτῶν νέα, πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ καὶ ἡ ζωὴ » δὲν μοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε. Ἄρκει ἡ γραῖα » μητέρα μου, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ μόνος προστά- » τῆς, νὰ προστατευθῆ διὰ τὰ ὀλίγα χρόνια πού » τῆς μένου ἀκόμα νὰ ζήσῃ ! »

Δὲν σὰς φαίνεται πῶς ξαναζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι ;

Ναί, μὰ δὲν τὴν ξαναζοῦμε τὴν ζοῦμε ἀπλῶς, τὴν ζοῦμε ὀλοένα κ' ἀκατάπαυστα. Αἱ Ἰφιγένειαι ποτὲ δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὴν Ἑλληνικὴ Φυλὴ, γιὰτὶ ἡ ψυχὴ τῆς Φυλῆς μας ζῆ πάντοτε καὶ θὰ ζῆ ἀθάνατη. Ἄν μαῦρα χρόνια σκλαβιάς καὶ κακομοιριάς τὴν ἀνάγκαζαν νὰ κρυβῆ τοὺς θησαυροὺς της, οἱ θησαυροὶ της ὅμως ποτὲ δὲν ἔχασαν τὴν ὑπέροχην λάμψιν των· καὶ τώρα, πού ὁ ἀγέρας τῆςλευθερίας της δίνει καινούργια ζωὴ, ἦρθ' ὁ καιρὸς νὰ φανερώσῃ πάλι τ' ἀνεκτίμητα προτερήματά της.

Ὁ μέγας Πᾶν δὲν ἀπέθανεν, ἐβροντοφώνησεν ὁ παιητής. Πρέπει ὅμως ν' ἀφυπνισθῆ, θὰ προσθέσω ἐγώ. Σ' αὐτὰ δὲ θὰ συντελέσωμεν ὅλοι μὲ ὅλες μας

τις προσπάθειες, και πρώτοι-πρώτοι οι πρόσκοποι, τῶν ὁλοίων ὁ ἱερὸς νόμος, μετὰ τὴν δημιουργίαν ὑγιῶν σωμάτων και ὑγιῶν χαρακτήρων και ψυχῶν ευγενῶν σ' αὐτὸ ἀποβλέπει: εἰς τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ μεγαλείου.

Ἔως τώρα μᾶς ἐνόμιζαν ἀναξίους τῶν δοξασιμένων προγόνων μας ἤλθα ἡ στιγμή νὰ δεῖξουμε πῶς εἴμεθα ἀντάξιοι τῶν.

Ἡ ἐτοχὴ τοῦ «ἄμμες ποκ' εἴμεσ» πάει και πάει ἀγύριστα. Στὸ «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα» πρέπει νὰ συγκεντρωθῇ ἡ προσοχή μας.

Και οἱ Πρόσκοποι ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι υπερήφανοι, γιατί σ' αὐτοὺς ἀνήκει, φυσικά, ἡ τιμὴ νὰ σύρουν τὸν πυρρῆχο τῆς Σπάρτης.

Γρατικὸς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

Πρόσκοποι... ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα πολὺ λίγες τάξεις ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ μποροῦν νὰ κauerηθοῦν ὅτι ἔχουν ἓνα ὄργανο δημοσιογραφικὸ ἀποκλειστικῶς δικό τους. Σεῖς, τὸ ἔχετε. Ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» εἶναι περιοδικὸ δικό σας, καταδικό σας. Εἶνε τ' ὄργανό σας, εἶνε ὁ πρόμαχος και ὁ εὐαγγελιστὴς τῆς Ἰδέας μας, ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς σας και ἡ ἀναψυχὴ σας μαζί. Βγαίνει γιὰ σᾶς και πρέπει νὰ βγαίνει πρὸ παντὸς ἀπὸ σᾶς, μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, τὰ ἔργα σας, τὴν υποστήριξίν σας. Και ὅσο καλλίτερο γίνεται, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σᾶς.

Εγὼ, ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ μάθετε νὰ γράφετε καλά. Σ' αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ, ἀν μοῦ δείξετε ὅτι ἔχετε διάθεσιν, κι' αὐτὸ θὰ τὸ κρίνω ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ μοῦ στέλνετε.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ συνηθίσετε νὰ διαλέγετε τὰ θέματα, πάνω στὰ ὁποῖα ἔχετε σκοπὸ νὰ γράψετε, νὰ τὰ διαλέγετε, ὥστε νὰ εἶνε σύμφωνα μετὰ τὴν Ἰδέα μας, νᾶχουν ἐνδιαφέρον ὄχι μονάχα γιὰ σᾶς, ἀλλὰ και γιὰ κείνους ποῦ θὰ τὰ διαβάσουν, και ν' ἀποβλέπουν σ' ἓνα ἠθικὸ συμπέρασμα ποῦ θὰ φρονηματίζη και θὰ παραδειγματίζη. Κάνετε, ἄς ποῦμε, μιὰ ἐκδρομὴ μετὰ τὴν ὁμάδα σας και θέλετε νὰ τὴν περιγράψετε ἐπροτοῦ νὰ πιάσετε τὴν πέννα στὸ χέρι σας, θυμηθῆτε ὅτι μιὰ ἐκδρομὴ Προσκόπων μοιάζει με μιὰν ἄλλῃ, σὺν δύο σταγόνες νεροῦ. Προσπαθῆστε λοιπὸν ν' ἀβρῆτε ἂν εἶχε κάτι ξεχωριστὸ και ἀσυνήθιστο ἢ ἐκδρομὴ σας, ξεασκηθῆτε αὐτὸ ν' ἀρπάξη τὸ μάτι σας—τὸ ξεχωριστὸ δὲ πάντα ὑπάρχει—κι' αὐτὸ νὰ τονίζετε: τ' ἄλλα, τὰ συνηθισμένα, γράψτε τα μετὰ τὰ τρία λόγια γιὰ εἶδησιν. Ἐγὼ δὲν θέλω ξερες «ἐκθέσεις πεπραγμένων», ποῦ χρειάζονται μόνον γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν, θέλω ἐνδιαφέροντα ἔργα. Και ὅλο προσκοπικά, μπορεῖ νὰ εἶνε παρμένα ἀπ' τὴ ζωὴ, μπορεῖ νὰ εἶνε φιλολογικὰ κι' ὄ,τι ἄλλο: μετὰ τὴ διαφορά πῶς θέλω νὰ κλείνουν μέσα σκέψεις, ἰδέες ὑγιεῖς και γερές, δίχως μελαγχολίες κι' ἀπελπισίες, ὅπως συνηθίζουν οἱ καθυστερημένοι ρωμαντόπληκτοι νέοι τοῦ

καιροῦ μας. Ὁ ρωμαντισμὸς εἶνε ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς, σ' ἓναν πρόσκοπο δὲ καθόλου δὲν ταιριάζουν τὰ κλαυουριάσματα: ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ βλέπη τὰ πάντα μετὰ αἰσιοδοξίαν και θάρρος. Πάει αὐτό: προχωροῦμε.

Τὰ ἔργα ποῦ θὰ μοῦ στέλνετε νὰ εἶνε σύντομα, πολὺ σύντομα. Δὲν πρόκειται μόνον ποῦ στὸ περιοδικό μας δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ ἐκτενῆ ἔργα—αὐτὸ εἶνε τὸ λιγότερο.—Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὅποιος λέει πολλὰ λόγια ὀνομάζεται φαρφατᾶς, δηλαδὴ ἀνθρώπος ἐπιπόλαιος μετὰ κοῦφιο κεφάλι και στεῖρο μυαλό. Μὰ κι' ἐκεῖνος ποῦ γράφει παλλὰ τὸ ἴδιο εἶναι, γιατί εἶνε φανερόν ὅτι προσπαθεῖ ν' ἀναπληρῶσῃ τὴν ἔλλειψιν ἰδεῶν μετὰ λόγια κι' ὄλο λόγια. Κι' ἂν ἔχετε μιὰ σκέψη καλὴ, σὺν τὴν πῆτη μετὰ λίγα λόγια, φαίνεται και κάνει ἐντύπωσιν, ἐνῶ, ἂν τὴν ἀπλώσετε σ' ἀπεραντολογία, χάνεται. Ὁ Λακωνισμὸς εἶνε ἀπ' τὰ σπουδαιότερα προτερήματα ἐνὸς ἀνδρός. Σύντομα λοιπὸν. Και κάτι ἄλλο σχετικόν: Ὅσες ἰδέες ἔχετε στὸ μυαλό σας, νὰ μὴ τῆς ἀφίνετε ἔτσι ἀνακατεμένες, ἀκαθόριστες, συγκεχυμένες, γιατί ἔτσι εἶνε ἓνα ἄχρηστο ὄλυκ. Θέλουν ξεχώρισμα, κατάταξιν, συστηματοποίηση. Μετὰ τὸ λαμπικάρισμα αὐτό, ν' ἀρχίζετε νὰ τῆς γράφετε μετὰ τὴ σειρά, τακτοποιημένες, δίχως ν' ἀνακατεῦτε ἄλλες ἄσχετες μετὰ τὸ θέμα. Νὰ βασανίζετε τὸ μυαλό σας, γιὰ νὰ βρῖσκετε τῆς λέξεις ποῦ ἐκφράζουν ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ θέλετε, και νὰ προσέχετε ποῦ βάζετε κόμματα, τελείες, παραγράφους. Κάθε τελεία πρέπει νὰ συμπληρῶνῃ μιὰν ὀρισμένην ἔννοιαν, κάθε παράγραφος ἓνα ἀκέραιον κομμάτι τοῦ θεματός σας. Ἐτσι κάνουν ὅσοι ξεύρουν νὰ γράφουν καλά.

Κι' ἐρχόμαστε στὸ σπουδαιότερον—στὴ γλῶσσα.

Ὁ Πρόσκοπος εἶνε ἡ μικροτέρα ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς—ἡ τοῦλάχιστον ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε. Γι' αὐτὸ και πρέπει νὰ μιλή και νὰ γράφῃ τὴ ζωντανὴ γλῶσσα ἐκείνην ποῦ μιλοῦν και καταλαβαίνουν ὅλοι. Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφῃ ἀπαράλλαχτα ὅπως μιλή. Τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς εἶνε μιὰ τέχνη και Καλὴ Τέχνη μάλιστα, ὅπως ἡ ζωγραφικὴ κι' ἄλλες. Λοιπὸν, ἂν ἓνας ζωγράφος πάρη ἓνα θέμα ἀπὸ τὴν σύγχρονον ζωὴν και μᾶς τὸ ζωγραφῆσῃ ἀκριβῶς ὅπως εἶνε, δὲν θὰ μᾶς κάνῃ μεγάλην ἐντύπωσιν, θὰ μᾶς φανῇ κοινό. Ἡ τέχνη του εἶνε νὰ τονώσῃ μερικὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα, νὰ ἐξωρασῇ κάπως τὸ σύνολον, τότε ἔχει ἀξίαν. Ἐτσι και στὸ γράψιμο: ἡ γλῶσσά μας πρέπει νὰ εἶνε κάπως περιποιημένη, ὄχι ἀκριβῶς ὅπως τὴν μιλοῦμε γρηγορα, δὲν προφθάνουμε νὰ ἐπιμεληθοῦμε τὰ λόγια μας. Ὅπωςδὴποτε ὅμως πρέπει νὰ γράφουμε τὴ ζωντανὴ μας γλῶσσα, εἶνε ἀνάγκη. Και θὰ φέρω τὸ ἴδιο παράδειγμα: Ἄν ὁ ζωγράφος μας παίρῃ τὰ θεματὰ του ἀπὸ τὴ ζωὴ μας και τ' ἀποδίδῃ καλά, μιλεῖ μετὰ τὴν καρδιά μας, γιατί τὰ γνωρίζουμε και τὰ καταλαβαίνουμε. Ἄν θελήσῃ ὅμως νὰ πάρη ἓνα θέμα ἀπ' τὴν ρωμαϊκὴν, ἄς ποῦμε, ἐποχὴ, πρέπει πρῶτα νὰ ξέρῃ καλά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ νὰ μὴν κάνῃ κανένα λάθος, ἔπειτα νὰ τὴν ξέρουμε κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ καταλάβουμε περὶ τίνος πρόκειται, και μ' ὄλ' αὐτὰ ὅμως πάλι δὲν εἶνε δυνατόν ποτε νὰ μᾶς συγκινήσῃ πολὺ, ἀπλῶς μιὰ ἀνάμνησι θὰ ξυπνήσῃ μέσα μας.

Δὲν θέλω νὰ ξεύρω ἂν ἡ ζωντανὴ αὐτὴ γλῶσσα γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς μιλῶ, εἶναι ἡ δημοτικὴ ἢ ἡ καθαρεύουσα. Ἐκεῖνο πού ξεύρω ἐγὼ εἶνε ὅτι ἡ γλῶσσα μας, ἡ μία καὶ μοναδικὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα πού τραβᾷ τὸ δρόμο της, ἐξελίσσεται, ἀφοῦ κι' ἡ γλῶσσες, ὅπως καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, κυλοῦν, ἐξελίσσονται, ἀλλάζουν ὀλοένα. Ἀπ' ἐμπρὸς προσπαθοῦν νὰ τὴν βιάσουν νὰ τρέξη οἱ κύριοι τοῦ Ψυχάρη, ἀπὸ πίσω ἀγωνίζονται νὰ τὴν συγκρατήσουν οἱ κύριοι τοῦ Μιστριώτη. Κι' αὐτὴ στὴ μέση συνεχίζει τὸ ἀργό, κανονικὸ καὶ σταθερὸ βᾶδισμά της. Στὰ δύο ἄκρα ὑπάρχουν ὑπερβολὲς καὶ πολλές. Ἡ καθαρεύουσα εἶνε πολὺ ξεθωριασμένη καὶ ἄτονη, ἔχει πολλοὺς ξενισμοὺς στὴν ἔκφρασι κι' εἶνε πολὺ τεχνητὴ. Ἡ δημοτικὴ πάλιν, ὅπως τὴν ἐννοοῦν οἱ θερμοδαίμοι καὶ βιαστικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστάς της, εἶνε ἀτελής, χονδροκοπημένη καὶ πρόστυχη. Δὲν ἔχετε καμμίαν ἀνάγκη νὰ προσέχετε οὔτε τοὺς μὲν οὔτε τοὺς δέ. Σεῖς νὰ γράφετε τὴ γλῶσσα πού ξεύρετε κάπως περιποιημένη. Ὅταν σκοντάβετε εἰς ἓνα σημεῖον, ἀφήστε τὴς γραμματικὴς κατὰ μέρος καὶ φροντίστε νὰ ἰδῆτε τί «πᾶει» ἐδῶ καὶ τί «δὲν πᾶει» ἐκεῖ, τί «χτυπάει καλὰ ἢ ἄσχημα στ' αὐτί» ὅπως λέμε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ τὰ καταφέρνετε θαυμάσια, γιὰτί θὰ σᾶς ὀδηγῆ τὸ ἀτομικόν σας γούστο. Αὐτὸ δὲ εἶνε ὁ καλλίτερος ὀδηγός, ὅταν κατορθώσετε νὰ τὸ ἔχετε ἀνεπτυγμένον.

Ὅταν μοῦ στέλλετε ἔργα, σύμφωνα μὲ τὴς συμβουλές μου αὐτὲς γραμμένα εὐχαρίστως θὰ τὰ ἐγκρίνω καὶ θὰ τὰ δημοσιεύω.

Αὐτὴν τὴν στιγνὴν ἔχω ὑπ' ὄψει μου μερικὰ. Τὸ ἓνα μὲ τίτλον «Ἡ θανὴ τοῦ παλληκαριοῦ» εἶνε πολὺ μεγάλο, μὲ πολλὰς περιτολογίας, μερικὰς ἀσηναρτησῖες καὶ ἀσάφειες, πρὸ παντὸς μὲ γλῶσσαν ἀθλίαν. «Διαλυοῦντανε ἡ ἐλπίδα», γιὰτί; Τὸ «ἐχάνετο» δὲν εἶνε καλὸ; Κι' ἔπειτα, γιὰτί γραμμένο κι' ἀπ' τὴς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ;

Τὸ ἄλλο διήγημα τῶν χρόνων τῆς Φραγκοκρατίας πάρα πολὺ μεγάλο κι' αὐτὸ καὶ μὲ γλῶσσα χειρότερη. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, «φόνευσόν με», «ἐκαυσας», «ἐπυρπόλησας», λέει κανένας σήμερα ἐκτὸς τοῦ Βδελλοπούλου; Καὶ κάτι ἄλλο: Προκειμένου νὰ γράψῃ κανεῖς ἓνα ἱστορικὸν ἔργον, ἐπιτρέπεται νὰ στηριχθῆ

σὲ πηγὰς ἱστορικὰς πού τοῦ χρειάζονται. Ν' ἀντιγράψῃ ὅμως ὀλόκληρες περικοπὲς καὶ νὰ τὴς ὑπογράψῃ μὲ τὸ ὄνομά του αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό.

Κάτι «Προσκοπικαὶ Γνώσεις» ἐνὸς τέως προσκόπου δὲν εἶνε οὔτε εὐκολονόητες οὔτε εὐκολοεφάρμοστες, ἐπομένως χάνουν τὴν πρακτικότητά των.

Μοῦ ἄρεσαν μερικὰ καλογραμμένα στίσσα τοῦ ἐνωμοτάρχου κ. Γ. Βαβαρέτου ἐξ Ἰωαννίνων. Τὰ θέματα του δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐξαιρετικά. Ὅπως δὴ ποτε ἐγκρίνω καὶ θὰ δημοσιευθῆ τὸ ἓνα.

Ἐκτὸς τῶν ἔργων καὶ τῆς «Προσκοπικῆς Κινήσεως» θέλω ὅλοι νὰ μοῦ στέλλετε καὶ τὴν «Ἑπηρεσιακὴν», ἃς τὴν εἰποῦμε ἔτσι, κίνησιν τῶν ὁμάδων σας. Δηλαδὴ τὰ ὀνόματα τῶν νεοκατατασσόμενων προσκόπων, προβιβασμοὺς, μεταβολὰς, ἀριθμοὺς μελῶν, ἐπιτροπῶν ὁμάδων κλπ.

Ὁ Διευθυντής

*Αριθ. 77

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς Τ. Π. Σ. καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀνεξαρτήτων ὁμάδων

Παρακαλῶ ὅπως συντρέξετε τὸ ἔργον τῶν Π. Ε. καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἔχουν νὰ στέλλουν τριμηναίας καταστάσεις τῆς δυνάμεως τῆς περιφερείας των. Πρέπει νὰ κατανοηθῆ καλὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Προσκοπισμὸν ὅτι στοιχειωδестаτὴ ἀνάγκη τοῦ Κέντρου εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν Προσκόπων ἐκάστης περιφερείας, τὴν κίνησιν αὐτῆς ὑπὸ ἔποψιν αὐξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τῶν Προσκόπων, καὶ τὴν πρακτικὴν τούτων ἐκπαιδεύσιν τὴν ἐμφαινόμενην ἀπὸ τὰ ἀπονεμόμενα πτυχία ἐιδικότητων.

Ὁ Γενικὸς Ἐφορος
Κ. ΜΕΛΑΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ—Τὴν Κυριακὴν 4 Ὀκτωβρίου ἔγινε μία ωραία ἐκδρομὴ τῆς 3ης Ο. ΝΠ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀη-Γιαννίου τοῦ Κυνηγοῦ παρὰ τὸ Ἀστέρι.

Τὴν ὀργάνην πρῶν ἢ ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ὅπου ἡ οἰκία τοῦ Π. Ε. κ. Λευκαδίτου—ὁ τόπος τῆς συγκεντρώσεως—ἀντήχει ἀπὸ τὰ χαρούμενα γέλια καὶ τὰς φωνὰς τῶν προσκόπων. Καθ' ὁδὸν ἔγιναν πολλὰ ἀσκήσεις ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ παρακολουθούτου τὴν ἐκδρομὴν κ. Π. Ἐφόρου στεφθεῖσαι ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα διεξήχθη ἐν ἀκροτάτῃ εὐθυμίᾳ, ὡς ἐπιδόρπια παρετέθησαν... πού-

μαρα. Τὸ ἀπόγευμα ἔγινε ἀρκετὰ ἀναγνωρίσεις καὶ μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέστρεψαν.

Μετὰ τόσον καιρὸν—τρεῖς ἔτη περίπου—ἔγινε τὴν Κυριακὴν 11 τρ. μ. ἡ πρώτη, ἐγκαινιαστικὴ, ἐκδρομὴ τῆς Ποδοπλατικῆς Ὀμάδος. Ἡ Ὀμάς αὐτὴ ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ προσκόπους διαφόρων ὁμάδων, οἱ ὅποιοι ὅμως παραμένουν εἰς τὰς ὁμάδας των—δι' ἣ καὶ ἐκλήθη συνεταιρικὴ Ὀμάς—ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Π. Ε. κ. Λευκαδίτου.

Ἡ συγκέντρωσις, ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Π. Ε., ἦτο διὰ τὴν 8ην πρῶν ἢ. Εἰς τὰς 8 καὶ 5' ἔξ-

κίνησαν διά τὴν Βούλαν, ὅπου ἐφθασαν τὴν 10, μὲ ἓνα σταθμὸν εἰς τὸ Κοντοπήγαδον. Μετὰ μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσιν καὶ φαγητὸν—ἡ πορεία ἀναίγει τὴν ὄρεξιν—ἐβρίξαν τὴν βάρκαν τῆς 3ης Ὀμάδος Ναυτοπροσκόπων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἠσκήθησαν εἰς τὴν κωπηλασίαν, μετ' ἀναπαύσεως, ἐπὶ τριῶρον...

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐγένετο καὶ ἄλλο γεῦμα. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἦσαν ὅλοι φαγάδες, προεξάρχοντος τοῦ κ. Π. Ε. Μετὰ, τακτοποιήσεις καὶ τοποθέτησις τῆς βάρκας, ἐπιθεώρησις τῶν ποδηλάτων καὶ δρόμο διὰ τὸ Παλαιὸν Φάληρον, με σταθμὸν εἰς τὸ παρά τὸν Ἄγιον Κοσμάν Πηγᾶδι λεγόμενον. Ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ εἰς τὸ Νέον καὶ μετὰ τὸν ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν ὥριαν αὐτὴν ἐκδρομὴν συμμετέσχον ἕξ μόνον, τρεῖς τῆς 10 Ο. Α., δύο τῆς 3ης Ν. Π. ὑπὸ τὸν κ. Λευκαδίτην Βαλ.

—Οἱ Πρόσκοποι τῆς 3ης Ο. Π. καὶ 3ης Ο. Μ. Ἀθηνῶν πολυπληεῖς ἐξέδραμον ἀπὸ πρωίας εἰς Κηφισιᾶν, ὅπου ἐν μετὰ ἀπαραίτητον ἐπίσκεψιν καὶ ἐπιθεώρησιν τοῦ αὐτοῦ Προσκοπικοῦ Κτήματος «Μπενάκη» ἐτράπησαν πρὸς τὸ Τατόι, ἐλκόμενοι πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐκ τῆς Βασιλικῆς ἀγωνίας, ἵνα λάβωσι γνῶσιν τῆς τελευταίας πορείας τῆς νόσου. Ἐπανελθόντες εἰς Κηφισιᾶν διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἀσκούμενοι εἰς διαφόρους ἔλιγμούς, παρέμειναν μέχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ ἄλσος, ὅπου ἐτέλεσαν ἀγῶνας ποδοσφαιρήσεως καὶ ἄλλα ἀθλήματα.

Ἡ 4η Ὀμάς ἐξέδραμεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς Ἀστέρι ὅπου διήλθον οἱ Πρόσκοποι παίζοντες διάφορα προσκοπικὰ παίγνια καὶ ἀσκούμενοι εἰς σήματα διὰ βραχιόνων. Ἐπανήλθον περὶ τὴν 8ην τῆς ἐσπέρας κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς πρώτης χειμερινῆς ἐκδρομῆς των καὶ ψάλλοντες διάφορα πατριωτικὰ καὶ προσκοπικὰ ἄσματα.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Τὴν 20 παρελθόντος οἱ ἐνωμοτάρχει ὅλων τῶν ὁμάδων καὶ ἀρκετοὶ πρόσκοποι, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Τ. Ε. κ. Κόντερη καὶ τῶν ἀρχηγῶν κ. κ. Νικολάκη καὶ Δελημήτρου, ἐξέδραμον διὰ τοῦ Κοργιζαλένιου εἰς Νάυσταθμον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Παλούκια καὶ Ἀμπελάκια, ὅπου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἠσκήθησαν εἰς διάφορα προσκοπικὰ παίγνια καὶ κωπηλασίαν. Τὴν δὲ 27 αἱ ὁμάδες Πειραιῶς ἐξετέλεσαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας μεγάλην ἀσκήσιν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων 197 καὶ 171 τῶν Τουρκοβουνίων (μεταξὺ Γαλατσίου καὶ Εὐμορφῆς Ἐκκλησιᾶς) με θέμα στρατιωτικόν.

Αἱ 3 ὁμάδες διηρέθησαν εἰς δύο φάλαγγας τὴν Κυανὴν ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Ἀναργύρου καὶ τὴν Ἐρυθρὰν ὑπὸ τὸν κ. Μ. Λενόν, ἧτις πάλιν διηρέθη εἰς δύο τμήματα. Ἀποστολὴ τῶν τμημάτων τῆς Ἐρυθρᾶς φάλαγγος ἦτο ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἰδάφους, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ διήρχετο ἡ Κυανὴ φάλαγξ καὶ ἡ κατάληψις τοῦ παρ' αὐτῆς ὑποστηριζομένου λόφου.

Ἡ ἀναγνώρισις ἀρχίσασα τὴν 9,30' ἐξηκολούθησε

μέχρι τῆς 11,30', ὅποτε διὰ σαλπίσματος ἐκηρύχθη ἡ παῦσις τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ οἱ πρόσκοποι ἐγευμάτισαν καὶ ἀνεπαύθησαν ὅπου εὕρισκοντο. Τὴν 2 μ. μ. ἐκηρύχθη ἐκ νέου ἡ ἐναρξίς τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ ἡ Ἐρυθρὰ φάλαγξ ἐξακολούθησα τὴν προέλασιν ἐφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψώματος 171 καὶ τέλος τὴν 3 μ. μ. ἐπεχείρησε τὴν τελικὴν ἐφοδον. Τὴν 4 μ. μ. οἱ πρόσκοποι συνεγκεντρώθησαν εἰς Γαλάτσι, ἔνθα ἀνεπαύθησαν μέχρι τῆς 5,30' ὅποτε συνταχθέντες κατὰ τετραδάς ἀνεχώρησαν καὶ τὴν 7ην μ.μ. εὕρισκοντο εἰς Πειραιᾶ κατελθόντες σιδηροδρομικῶς.

Ἐπὶ τοῦ Λόφου 321 παρηκολούθει τὴν ἀσκήσιν ὁ Τ. Ε. κ. Κόντερης μετὰ τῶν ἀρχηγῶν κ. κ. Δελημήτρου καὶ Λενοῦ. Ἡ ἀσκήσις ἐστῆθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, δι' ἡμερησίας δὲ διαταγῆς ὁ κ. Τ. Ε. ἐξέφρασε πρὸς ὅλους τὴν εὐαρέσκειάν του καὶ ἰδίως πρὸς τοὺς ἀρχηγούς κ. κ. Λενόν καὶ Ἀναργύρου, ὑφ' ὧν κατηρτίσθη τὸ σχέδιον τῶν ἐπιχειρήσεων.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Ἐκ καθυστερησάσης λεπτομεροῦς ἐκθέσεως τοῦ Τ. Ε. κ. Κ. Παπαδάκη συνάγεται, ὅτι οἱ πρόσκοποι Ἡρακλείου ἐπεχείρησαν πρὸ καιροῦ πενθήμερον ἐκδρομὴν μέχρι τῶν χωριῶν Καστέλλια καὶ Ξειδᾶ Πεδιάδος. Ἡ ἐκδρομὴ διεξαχθεῖσα ἐν πλήρει τάξει, ἀπέβη ὠφελιμωτάτη καὶ διδακτικὴ, τὸσον διὰ τὰς ἐκτελεσθείσας κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς παντοειδεῖς ἀσκήσεις, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπιτόπιον ἐξέτασιν διαφόρων ἀρχαιοτήτων. Ὁ κ. Γενικός Ἐφορος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Τ. Ἐφορον καὶ τοὺς προσκόπους του θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὴν θαυμασίαν ἐκδρομὴν των.

ΣΥΡΟΣ.—Τὴν 27 Σεπτεμβρίου, ἡ 6. Ο. Πρ. Ἐμ. Σχολῆς Σύρου ἐξέδραμεν εἰς Ἐπισκοπεῖον, ὅπου δύο πρόσκοποι ἔδωκαν τὸν ὄρκον τοῦ δοκίμου. Ἐπίσης οἱ πρόσκοποι ἐγυμνάσθησαν εἰς τὸ πῆδημα καὶ τὴν ἀναρρίχησιν τοῦ τοίχου, ἐπαίχθησαν δὲ καὶ διάφορα προσκοπικὰ παίγνια.

Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου αἱ 5. Ο. Σ. καὶ 4. Ο. Ναυτοπροσκόπων, ἐτέλεσαν ἀπογευτινὴν ἐκδρομὴν εἰς τὴν θέσιν «Βαπόρια». Εἰς τὴν 6. Ο. ἐγένετο διδασκαλία κατ' ἐνωμοτίας καὶ ἐπαιξαν κατόπιν οἱ πρόσκοποι διάφορα παίγνια, εἰς δὲ τὴν 4. Ο. ἐγένετο διδασκαλία περὶ τῶν χρήσεων τοῦ κοντοῦ διὰ χαιρετισμούς.

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Αναμνήσεις από την πολιορκίαν
του Πορτ-Αρθούρ από
René Gaëll

ΕΝΩ ΠΕΡΝΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

«Πού απαγορεύω να πᾶς έξω Νικόλα! ἀνέκραξεν ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ ἐποποθετήθη ἐμπρός εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ τὸ ἐμποδίση νὰ ἐξέλθῃ.

Τὸ παιδί ἐστάθη καὶ ἐκύτταξε τὴν μητέρα του μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ πυρετώδη ὄρμην ἐνφ' τὴν παρεκάλεσε μὲ τόνον φωνῆς ἰκετευτικῆν:

— Ἀφῆσέ με, μητέρα, ἔδω εἰς τὸν ἀπέναντι δρόμον θ' ἔλω νὰ πάω... στῆς κ. Ναρκινώφ.

— Ὅχι, ἐπέμενε αὐτὴ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Φθάνει ὅτι ἐχάσαμε τὸν πατέρα σου ἢ μήπως εὕρισκεις ὅτι δὲν ἔκλαυσα ἀρκετὰ;

Ὅπως τόσαι ἄλλαι σύζυγοι, μητέρες τὴν ἐποχὴ τῆς πολιορκίας τοῦ Πορτ-Αρθούρ ἐπενθούσε καὶ ἡ δυστυχὴς Κα Σουγιέφ. Ἐπενθούσε τὸν ἄνδρα τῆς, ὅστις εἶχεν ἐξαφανισθῆ εἰς μίαν κινδυνώδη ἐπιχείρησιν καὶ κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν ἂν εἶχε φονευθῆ ἢ ἂν εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ.

— Νικόλα, ἐπανελάβε μὲ ἀγωνίαν, πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ πᾶς έξω.

Ὁ νεαρὸς Σουγιέφ μόλις δεκατετραετῆς ἦτο τολμηρὸς, γενναῖος καὶ ὠνειρεύετο διαρκῶς πόλεμον καὶ μάχας. Ὅλιγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του περιεφέρετο εἰς τοὺς δρόμους μὲ μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του καὶ ἐσυνώδευαν τὸν στρατὸν ποῦ ἔφευγε διὰ τὸ μέτωπον ψάλλοντες πατριωτικὰ ὄσματα καὶ εὐχόμενοι νίκην. Πολλάκις δὲ ἤκούοντο αἱ φωναὶ τῶν:

— Δώσατέ μας ὀπλα νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ πολεμήσωμε τοὺς Ἰάπωνας!

Καὶ ὁ στρατηγὸς Στέσελ, ποῦ ἐθαύμαζε τὴν προθυμίαν τους, τοὺς ἀπαντούσε:

— Ναί, παιδιὰ μου, ξεβῶρω πῶς εἶσθε παλληκάρια καὶ ἂν σᾶς χρειασθοῦμε θὰ σᾶς πάρωμε καὶ σᾶς. Ἐν τῷ μεταξύ προσέχετε τὰς βόμβας.

Ἐκκρήξεις δεξιὰ, ἀριστερὰ, εἰς ὄλους τοὺς δρόμους ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἀτρόμητα καὶ ὠρκίζοντο ἐνδομύχως νὰ μὴ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ διέλθῃ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὴν τόλμην νὰ φρουροῦν ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ διεξήγετο μέχρις ἐσχάτων διότι παντοῦ εἰς ὄλους τοὺς δρόμους ἐδιάβαζαν τὰς ἀγγελίας τῶν Ἀρχῶν:

«Μὴ λησμονῆτε ὅτι δὲν θὰ ὑποχωρήσωμεν καὶ ἂν δὲν νικήσωμεν θὰ πέσωμεν μέχρις ἐνός. Οὐδέμια ἄλλη διέξοδος ὑπάρχει. Νίκη ἢ θάνατος!»

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ πλήθους ἦσαν ἀπερίγραπτοι καὶ οἱ Ἰάπωνες ἀπηλπισμένοι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἀντίστασιν εἶχαν ἀρχίσει τὸν βομβαρδισμόν.

— Δὲν σὲ ἀφήνω νὰ πᾶς έξω, ξαναεῖπεν ἡ Κα Σουγιέφ δι' εἰκοστὴν φοράν καὶ διὰ νὰ πείσῃ τὸ τολμηρὸν παιδίον ἐπικαλεῖτο τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς του.

— Αὐτὸς εἶχεν καθῆκον νὰ κάμῃ ὅτι ἔκαμε, ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι μικρὸς ἀκόμη... Ἐχεις καιρὸν... ἀργότερα.

— Μά, μητέρα, ἐπέμενε ὁ μικρὸς, ἀφῆσέ με, δὲν θὰ πάω μακριὰ. Θέλω μόνον νὰ ἴδω τὴν Σεσίλ. Ἐπὶ τέλους μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις ἡ μητέρα ἔστερξε νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Ἡ Σεσίλ ἦτο ἓνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας τοῦ Νικόλα καὶ ἦτο Γαλλίς. Ὁ πατέρας τῆς ἦτο ἔμπορος καὶ ἐπειδὴ ἐταξείδευε εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν μικρὰν εἰς μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν Καν Ναρκινώφ. Ἐννοεῖται ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Πορτ-Αρθούρ ἠμπέδιζε τὸν πατέρα νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μικρὰ ἦτο μόνη μὲ τὴν προστάτριαν τῆς μὲ τὸν παιδικὸν φίλον τῆς τὸν νεαρὸν Σουγιέφ, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶδομεν μετέβαινε εἰς συνάντησίν τῆς.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσει παρὰ ὀλίγα βήματα ὁ Νικόλας ὅταν ἤκουσε ὀμβροτικὰν κανονιοβολισμῶν καὶ ἡ γῆ ἐσειετο κυριολεκτικῶς.

Ἡ Σεσίλ τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὴν πόρταν καὶ ἦτο κἀτωχρὸς καὶ φοβισμένη.

— Πώς φοβοῦμαι! εἶπεν, καὶ σὺ Νικόλα, ἔ; καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι διὰ νὰ ζητήσῃ προστασίαν.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ ἀνέκραξεν ὁ μικρός, ἐγὼ! ἓνας ἄνδρας! στρατιώτης!...

Τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἔτριξαν σὰν νὰ ἐγένετο σεισμός καὶ τὰ ὑψηλά οἰκοδομήματα ἐπιπταν ἓνα-ἓνα μὲ τρομακτικούς κρότους.

Ἐξαφνα μικρὸν ἀπόσπασμα ἀνδρῶν διέσχισε τὸν στενὸν δρόμον καὶ τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ ἀκολοθεῖτο ἀπὸ μίαν γυναῖκα τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγού Στέσελ, ποῦ συνώδευε τοὺς γενναίους μαχητὰς εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως διὰ νὰ περιθάψῃ αὐτοὺς ποῦ προσέφεραν τὸ αἷμα των ὑπὲρ Πατρίδος.

Ὁ Νικόλας τὴν βλέπει καὶ ἡ καρδιά του ἀνασκίρτα, ἐνῶ ἡ δίψα τοῦ κινδύνου, ὁ πόθος τῆς δόξης τὸν κυριεύουν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ τί βλέπει; Ἡ Κα Στέσελ δὲν εἶναι μόνη... Πῶς εἶναι δυνατόν!... καὶ ὅμως ἡ γενναία συμπατριώτις ἀκολουθεῖται ἀπὸ τρία παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ποῦ βαδίζουν ὑπερήφανα παρὰ τὸ πλευρόν της.

Εἶναι σύντροφοί του καὶ οἱ τρεῖς, εἶναι παιδιὰ καὶ ἀναλαμβάνουν μίαν τόσο κινδυνώδη ἀποστολήν ἐνῶ αὐτὸς κάθεται καὶ τοὺς κυττάζει ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας.

Ἀλλὰ δὲν συγκρατεῖται περισσότερο καὶ ὀρμᾶ ἀκράτητος ἐξῶ ἀψηφῶν τὰς ἰκεσίας τῆς Σεσίλ. Πρὸς στιγμὴν σκέπτεται τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ἡ Πατρίς εἶναι ἡ πρώτη μητέρα, τὴν ὁποίαν πρέπει κανεὶς νὰ σκέπτεται καὶ τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

Τρέχει πρὸς τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα, πλησιάζει τὴν γενναίαν συμπατριώτιδα καὶ τῆς λέγει μ' ἐνθουσιασμόν:

— Κυρία! θὰ ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί σας!

— Σὺ! καὶ ἡ Κα Στέσελ τὸν κυττάζει, εἶσαι γενναῖος, μικρὲ μου!

— Μάλιστα, Κυρία.

Καὶ πρὶν τελειώσει ὁ Νικόλας τὴν φράσιν του μία ὄβρις πίπτει εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοὺς ἀπόστασιν, εὐτυχῶς ὅμως, χωρὶς νὰ ἐκραγῇ καὶ σώζονται ὅλοι ὡς ἐκ θαύματος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΛΙΣΙΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩΝΤΑΙ

Λόγω τοῦ γλίσχρου τῆς συνδρομῆς ἧτις δὲν δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ Περιοδικοῦ ἢ Διεύθυνσις αὐτοῦ γνωρίζει πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τῶν στελλομένων φωτογραφιῶν πρὸς δημοσιευσιν δέον νὰ πληρῶνεται τὸ κλισιὲ κοστίζον ἀναλόγως τοῦ μεγέθους μεταξὺ 20 καὶ 35 δραγμῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικόν τῶν Τ.Π. Συνδέσμων εἰς πολλαπλά ἀντίτυπα καὶ τιμᾶται ἀντὶ 20 λεπτῶν ἑκαστον. Τὰ Προεδρεῖα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Συνδέσμων ὅς σπεύσουν νὰ παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀποθήκην ὅσα ἀντίτυπα θέλουν διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὰ μέλη των, πρὶν ἐξαντληθῶν.

Τύποις **ΙΩ. Β. ΒΑΡΤΣΟΥ**, Ἀθήναι ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 21

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐνα προσκοπικὸ περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐγκαινίασεν ἓνα πολὺ καλὸ σύστημα διευκόλυνσεως τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν προσκόπων τῶν διαφόρων χωρῶν. Κάθε πρόσκοπος ποῦ θέλει νὰ γνωρισθῇ καὶ νὰ ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἄλλον πρόσκοπον ἄλλης χώρας, δὲν ἔχει παρὰ νὰ γράψῃ ἓνα ἐνδιαφέρον γράμμα προσωπικῆς πάντοτε φύσεως. Νὰ τὸ κλείσῃ σ' ἓναν φάκελλον ἀσφράγιστον ὅμως καὶ χωρὶς καμμίαν διεύθυνσιν παραλήπτου, ἄφοῦ δὲν θὰ τὸν ξέρῃ βέβαια. Μόνον στὴν ἐπάνω γωνία τοῦ φακέλλου ἀριστερὰ ἢ στὸ πίσω μέρος νὰ σημειωθῇ μὲ μικρὰ γράμματα τ' ὄνομα τὸ δικό του καὶ ἡ διεύθυνσίς του. Τὸν φάκελλον νὰ τὸν τυλίξῃ σ' ἓνα ἄλλο χαρτί, στὸ ὁποῖον θὰ ξαναγράψῃ τ' ὄνομα, τὴν διεύθυνσίν του, τὶς ξένες γλώσσες ποῦ γνωρίζει, τὰ θέματα ποῦ τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ νὰ σημειώσῃ ποιᾶς χώρας προτιμᾷ νὰ εἶνε ὁ πρόσκοπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἀλληλογραφήσῃ. Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ κλείσῃ ἔπειτα σ' ἓνα μεγάλο φάκελλον, θὰ τὸν σφραγίσῃ καὶ θὰ τὸν στείλῃ στὴν διεύθυνσιν:

*World Brotherhood of Boys
Boy's Life
200, Fifth Avenue
New York City*

Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ περιοδικοῦ, ὅταν λάβῃ τὸ γράμμα αὐτό, θὰ κυττάξῃ ποιὸς ἄλλος πρόσκοπος ἐζήτησε νὰ ἀλληλογραφήσῃ στὸ ἴδιο θέμα καὶ στὴν ἴδια γλώσσα. θὰ τοῦ τὸ στείλῃ κι' ἐκεῖνος θ' ἀπαντήσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἐτσι θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀλληλογραφία, ἢ ὁποῖα μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ ἢ ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ μέσου τοῦ Boy's Life χωρὶς πιά ὅμως τίς παραπάνω διατυπώσεις.

Ἡ ἀλληλογραφία τῶν προσκόπων εἶναι πολὺ καλὴ ὅταν συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν προσκοπικῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων. Ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτὴν, θὰ δέχεται καὶ θὰ δημοσιεύῃ σ' αὐτὴν τὴν στήλην σύντομες προτάσεις προσκόπων, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἀλληλογραφήσουν.